

handlinger og Udvalgets Betænkning m. m. skulde blive fulgte med saadan Opmærksomhed over hele den vide Verden. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har saa store Tanker om den Interesse, som vore Forhandlinger og særlig den af mig skrevne Udvalgsbetænkning skulde have. Særligt kan jeg ikke se rettere, end at det ærede Medlem utvivlsomt maa give mig Ret i, at der vilde være givet en større Afgang til at udøve en saadan Trafik, som han hentydede til, naar man gav Folk et halvt Aar at løbe paa, end naar man kun giver dem een Maaned at løbe paa. Alt ikke desto mindre adskillige af de allerede eksisterende Papirer paa den betegnede Maade vilde kunne blive forsynede med Stempel, er unegteligt, men det Gnefte, som man kan sige derom, er altsaa, at Loven først efterhaanden vil komme til Anvendelse i sit fulde Omfang, og at dette navnlig kun vil komme til at gjælde med Hensyn til de ny udstedte Papirer. Der vil ganske vist paa en Maade blive 2 Arter af de nu eksisterende Obligationer, nogle, som ere forsynede med Stempel, og andre, som ikke ere det, og der vil ogsaa, som jeg før sagde, blive forskellige Priser paa dem; men det er mig ikke muligt at indse, hvilken Skade der kan fremkomme deraf. Det ærede Medlem sagde nok, at det var uheldigt, men jeg hørte ikke nogen Begrundelse derfor. Det ærede Medlem udtalte sig fremdeles om Straffebestemmelserne paa en Maade, som jeg fandt at være urigtig, jeg kan gjerne sige, at det gjorde mig ondt, at han udtrykte sig, som han gjorde. Det er efter min Mening en temmelig haard Bemyndning, som han har fremført imod mig, navnlig ogsaa med Hensyn til min Virksomhed ved tidligere Leiligheder, naar han sigtede mig for, at jeg ved denne Leilighed havde været blind for en af de væsentligste Grundsætninger i al Straffelovgivning, og som navnlig selvfølgerlig ogsaa var nedlagt i vor nye Straffelov. Det forekommer mig, at det ærede Medlem burde have gjort sig det klart, at dette virkelig er en temmelig nærgaaende Bemyndning, og at han derfor havde havt Opfordring til noget nærmere at forviise sig om, om det virkelig var berettiget at fremføre den. Der maatte dog hos det ærede Medlem opstaa nogen Tvivl,

om det var saa ganske sikkert, at han i den Henseende saae rigtig, og om det var saa ganske afgjort, at mit Syn paa Sagen i den Henseende havde været forkert. Det forekommer mig, at det havde været tilstrækkeligt, naar min ærede Ven havde fremført, at efter hans Opfattelse var den Maade, som jeg havde fremstillet Sagen paa, forkert, men han skulde ikke have sigtet mig for, at jeg havde svigtet min egen Fortid — om jeg saa maa sige — som Straffelovgiver. Det forholder sig imidlertid ikke, som det ærede Medlem sagde, at der her er blevet indført et helt Net af Straffansvar, en hel Række af drakoniske Straffebestemmelser, som hidtil ikke have været kjendte, og som ligeledes ere ukjendte paa andre Steder. Jeg skal et Dieblis lade det omtalte Forslag til § 5 ligge, idet jeg strax skal komme tilbage dertil, og foreløbig bemærke, at Forslagene slet ikke gaa ud paa at indføre en større Komplikation eller et større Net af Straffansvar end, hvad vi kjende i vor Stempelovgivning, og at Straffebestemmelserne saa lidt kunne siges at være ukjendt drakoniske, at vi tværtimod i vor Stempelovgivning i lignende Forhold finde Mulkansvaret sat ikke til det 25dobbelte men til det 100dobbelte. Det er navnlig Tilfældet med de Papirer, der omsættes aller mest, nemlig Brevler, og fremdeles med Policer. Heller ikke absolut betragtet kan det siges, at det er drakonisk, naar man her har sat et Straffeminimum af 20 Rd., medmindre man vilde fremføre den samme Bemyndning blandt Andet mod et Land, for hvilket man — og det gjælder navnlig ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) — har særdeles megen Egard, nemlig England; thi der er Minimum 20 Pstl., hvilket saa nær er det 10dobbelte af det Minimum, hvormod her er Tale. Jeg skal derfor ikke negte, at det forekommer mig, at det ærede Medlem noget for let har fremsat disse Bemyndninger. Men tilbage bliver den omtalte § 5. Jeg skal nu først sige, at der er stor Forskel mellem egentlige Forbrydelser, hvor den Paagældende ikke blot sigtes for at have begaaet en i og for sig strafværdig og moralsk forfæstelig Handling, men hvor ogsaa den Straf, der er Tale om, er en saadan, som maatte kunne blive